

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 7/8 september 2024
23ste zondag door het jaar.¹

‘Tyrus, Sidon, Dekapolis.’

Vandaag vinden we weer veel topografie in het evangelie. Deze aanduidingen wijzen erop dat Jezus de grens is overgegaan. Dat is opmerkelijk, want wij weten van Jezus dat Hij zich geroepen voelde alleen om te zien naar de verdwaalde schapen van zijn eigen volk, de gemeenschap van Israëel, het Joodse volk.

Uiteindelijk had Hij zich ook bekommerd om het lot van een buitenlandse moeder en haar kind. Maar dat had Hem wel moeite gelost, lezen wij in het evangelie volgens Marcus. Waarom deed Hij dat toch? Omdat Hij zich liet overtuigen door het grote geloof, het vertrouwen van die vrouw. Een gelovig vertrouwen dat Hij nogal eens dat miste onder zijn eigen volk. Velen waren vooral bezig met hun uitleg van de Wet. Zij waren vooral met zichzelf bezig.

Dat zie je in onze dagen ook wel in onze katholieke kerkgemeenschap. Als gevolg van de secularisatie en de ontkerkelijking is de kerk met zichzelf bezig, hoe zij zal overleven; hoe het verder moet met haar gebouwen. U weet dat wel, u leest en hoort erover. Dat vraagt veel energie, veel vergaderingen, nota's, discussies, onderlinge spanningen (wat zal blijven, wat zal verdwijnen?).

Zo met onszelf bezig dat wij weinig oog hebben voor wat buiten onze kerkelijke grenzen gebeurt, wat van ons verwacht en gevraagd wordt.

Jezus doet het uiteindelijk wel. Het lijkt wel alsof Hij weer zuurstof vindt buiten zijn geloofsgemeenschap. Daar over de grens, gaat het ergens over. Daar in het buitenland brengt men een doofstomme bij Hem. Stel je eens voor. Een mens volkomen opgesloten in zichzelf. Niet omdat hij - zoals sommige gelovigen menen - genoeg heeft aan zichzelf, de

---

¹ Jesaja 35, 4-7a; Jakobus 2, 1-5; Marcus 7, 31-37

buitenwereld niet nodig heeft, maar omdat hij afgesloten is van de mensenwereld, het woord, de spraak. Wat de geloofsgemeenschap van Jezus soms figuurlijk is: doofstom voor de Persoon van Jezus, dat is met deze man letterlijk aan de hand: hij is lichamelijk doofstom.

Die buitenlanders hebben het wonderlijke besef dat zij hem juist naar Jezus moeten brengen. Hier geen reserve of argwaan ten opzichte van Jezus, maar het vrije, oprechte geloof: deze Jezus, uit het joodse volk, kan redding brengen, genezing.

Buitenstaanders, nieuwelingen, bekeerlingen kunnen voor ons een leerschool zijn. Zij komen tot geloof ondanks onze soms benauwde, benauwende kerkelijkheid, ondanks onze kleine of grote binnenkerkelijke roddels, ruzies en schandalen.

Zij zoeken *Hem* om wie het allemaal begonnen is: Jezus Christus. En zij beseffen: daarvoor heb ik de kerkgemeenschap nodig, haar uitleg van de Heilige Schrift, haar sacramenten, haar liturgie en caritas, haar liefde voor mensen in nood. Vandaag, op deze Ziekendag, beleven wij dat weer bijzonder.

De buitenstaanders, de bekeerlingen leren ons om te worden als die doofstomme man. Zij leren ons ons door Jezus te laten aanraken, ons te laten openen voor Hem.

Zonder die persoonlijk relatie met Christus wordt ons geloof gortdroog, binnenkerkelijk, verzuurd, zuurstofloos als een tijdlang niet gelucht huis.

Hoe raakt Christus ons aan en hoe kunnen wij Hem aanraken?

Wij horen het vandaag heel beeldend.

“Hij sloeg zijn ogen ten hemel, zuchtte en sprak tot hem: ‘Effeta’, ga open.”

Dit woord: ga open, ons overgeleverd in de spreektaal van Jezus (Effeta) wordt bij elke doop door de priester of diaken uitgesproken. De doop is de eerste en beslissende stap, voor jou kind en voor jezelf kiezen voor de Persoon van Jezus, voor God, ópen te gaan voor Hem.

Voor katholieke christenen vindt de aanraking, deze persoonlijke band met Jezus plaats in de liturgie, in de zondagse eucharistie. Zoals je de belangrijkste personen in je leven regelmatig bezoekt, zo wordt van ons gevraagd elke zondag Jezus te ontmoeten bij de kerkgang, niet als één van de opties voor de zondagmorgen, maar als dé optie. Zonder ontmoeting verpietert een relatie.

Ons geloof leert dat Jezus werkelijk aanwezig is als zijn Woord wordt voorgelezen en brood en wijn worden aangeboden, geconsacreerd en ontvangen. We ontmoeten Hem, wij bouwen een band op in de sacramenten, in doopsel, vormsel, eucharistie, biecht en de aanbidding van het heilig Sacrament.

Dan hoorden wij ook dat niemand mocht verder vertellen wat Jezus voor die doofstomme had gedaan. Dat horen wij vaker in het evangelie.

Wij vermoeden dat Jezus niet wilde dat enthousiaste volgelingen Hem tot een aardse leider, tot koning zouden uitroepen.

Maar de mensen kónden niet zwijgen. Hun hart was vol van Hem en hun mond liep dan ook over. "Hij heeft alles welgedaan." Hij spreekt ons hart aan, Hij laat zich horen en geeft ons de moed en het enthousiasme over Hem te spreken en Hem na te volgen in zijn genezend omgaan met de zieken.

Zo moge het voor ons zijn.

Amen.

pastoor Nico van der Peet